

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **L. P.**

skazanej wyrokiem łącznym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 października 2023 r.,

wniosku skaranej o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz zażalenia skaranej na

postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 sierpnia 2023 r., sygn.

akt II AKa 146/23, o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o

sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sadu Apelacyjnego w

Katowicach z dnia 16 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 146/23,

na podstawie art. 78 § 1 k.p.k., art. 81 k.p.k. i art. 437§ 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. odmówić skaranej L. P. wyznaczenia obrońcy z urzędu w zawisłej przed Sądem Najwyższym sprawie z zażalenia skaranej na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 146/23,

2. utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 146/23, Sąd Apelacyjny w Katowicach odmówił skaranej przywrócenia terminu do złożenia

wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 146/23. Orzeczenie to zaskarżone zostało zażaleniem skazanej, w którym zarzuciła, że uchybiła terminowi, ponieważ miała utrudniony kontakt z adwokatem, co wiązało się z ograniczeniem możliwości wykonywania rozmów telefonicznych, a gdy dodzwoniła się do Sądu, nie udzielono jej informacji na temat zapadłego orzeczenia. Wskazała nadto, że nie była zadowolona z kontaktów z obrońcą ustanowionym z wyboru, a nie zgadza się zapadłym wyrokiem.

Pismem z dnia 21 września 2023 r. skazana wniosła o wyznaczenie jej obrońcy z urzędu w postępowaniu zażaleniowym i wskazała, że odbywa karę pozbawienia wolności i nie posiada żadnego majątku, zatem nie stać jej na obrońcę z wyboru, przy czym na poparcie swych twierdzeń nie dołączyła żadnych dokumentów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do wniosku skazanej o wyznaczenie jej obrońcy z urzędu. Wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do art. 78 § 1 k.p.k. oskarżony, który nie ma obrońcy z wyboru, może żądać, aby mu wyznaczono obrońcę z urzędu, jeżeli w należyty sposób wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Twierdzenia skazanej, iż pozostaje w ubóstwie i nie stać jej na ustanowienia obrońcy z wyboru jawią się jako całkowicie gołosłowne, bowiem nie podjęła ona nawet próby wykazania ich prawdziwości, choćby pochodzącym z zakładu karnego zaświadczeniem o ewentualnych zasobach finansowych. Ponadto twierdzenia te pozostają w sprzeczności z faktem, że w toku postępowania odwoławczego skazana była reprezentowana przed Sądem Apelacyjnym przez obrońcę ustanowionego z wyboru. W świetle tych okoliczności przyjąć należy, że skazana nie wykazała należycie, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru, zatem brak było podstaw do wyznaczenia jej obrońcy z urzędu na potrzeby postępowania zażaleniowego.

Zażalenie skazanej kwestionujące opisane wcześniej postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach jest oczywiście bezzasadne. Ewentualne przywrócenie terminu zawitego wymaga wykazania, że do jego niedotrzymania doszło z przyczyn od strony niezależnych. Sąd Apelacyjny w obszernych i bardzo starannych wywodach wykazał dlaczego nie można przyjąć, że wymagany przez art. 126 k.p.k. warunek został spełniony. Nie dostrzegając potrzeby powtarzania tej trafnej argumentacji należy wskazać, że:

- skazana była pouczona o przysługujących jej uprawnieniach procesowych,
- wiedziała o terminie rozprawy apelacyjnej, wiedziała też, że nie zostanie doprowadzona na rozprawę,
- z pouczenia wynikało, że wyrok nie zostanie doręczony jej z urzędu,
- na rozprawie była reprezentowana przez obrońcę ustanowionego z wyboru.

W świetle tych faktów nie zaistniała żadna, niezależna od skazanej przeszkoda, by w terminie zawitym siedmiu dni od wydania wyroku na rozprawie odwoławczej, złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia zapadłego orzeczenia. W szczególności za przeszkody takie nie można uznać rzekomych problemów z korzystaniem z usług telefonicznych na terenie zakładu karnego, brak informacji z Sądu, czy też brak zadowolenia ze świadczonej przez adwokata z wyboru pomocy prawnej. Żadna z tych okoliczności nie uniemożliwiała przecież skazanej sporządzenia stosownego wniosku na piśmie i wysłania go do Sądu Apelacyjnego. Warto przy tym podkreślić, że skarżąca w zażaleniu nie powołuje się ani na błąd co do prawa, ani na fakt wprowadzenia jej w błąd przez zachowanie innych osób. Samo twierdzenie, że nie zgadza się z zapadłym wyrokiem nie mieci się w pojęciu niezależnej od niej przyczyny, która doprowadziła do uchybienia terminowi zawitemu.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[ms]

